

ÁLLÁSPONT

1993. október

I. évfolyam, 5. szám

OKTÓBER

Az a szép nyelv, melyen megérti magát e Kárpát-medencében élő nép, rendkívül találóan tudja árnyalni az évszakok mindegyikére jellemző találóan tudja árnyalni az évszakok mindegyikére jellemző hangulatot. Az ősz így az elmúlást példázza, ha az emberi élet bemutatására idézzük emlékezetünkbe.

S a természet – amint lassan sétálok a lehulló levelek között, – segít megérteni, miért találó az összehasonlítás.

A magyar történelemben október 6. 1849. óta az aradi vértanúkra való megemlékezés napja. azóta is sokan úgy gondolták, úgy gondolják ma is, e nappal múlt el, zárult le az a dicsőséges szabadságharcunk, melyet nemzeti függetlenségünkért vívtak elődeink. A kivégzések csak osztrák részről értelmezhetők így, részünkről, magyarok részéről az elkötelezettség melletti áldozatvállalás napja maradt, melynek értelmét az adta, adja meg, hogy nem volt hiábavaló. Bár a célok nem valósultak meg, de az ország sorsának további alakulásában tetten érhető a szabadságharc hatásai.

Ezért gondolom úgy, hogy a szabadságharc nem lezárult, hanem átalakult reményekké, érzésekké, hitté. Megvalósítandó céljai elraktározódtak idegeinkben, génjeinkben. Így öröklődött generációról generációra. S mint a mag a földben, amely megfelelő alkalomra vár, mint ahogy az ősz lombhullását min-

dig a tavasz bimbózása követi, hittük, hogy eljő az idő, a mi időnk, amikor elődeink céljai valósággá válnak. Ezért az a tízenhárom ember neve, akik életük feláldozásával tették emlékezetessé a napot, nem merülhetnek és – nagyon bízom abban, – nem is fognak elmerrülni a feledés homályában.

Emlékezet frissítőként íme a névsor:

AULICH LAJOS
 DAMJANICH JÁNOS
 DESSEWFFY ARISZTID
 KISS ERNŐ
 KNÉZICH KÁROLY
 LÁHNER GYÖRGY
 LÁZÁR VILMOS
 LEININGEN-
 WESTERBURG KÁROLY
 NAGY – SÁNDOR JÓZSEF
 POELTENBERG ERNŐ
 SCHWEIDEL JÓZSEF
 TÖRÖK IGNÁC
 VÉCSEY KÁROLY

S miközben a hálás nemzet évről-évre megemlékezett hőseiről, el kellett telnie 107 évnek ahhoz, hogy az 1848-49-es szabadságharchoz sokban hasonló forradalom vehesse kezdetét 1956. október 23-án.

A hasonlóság abban van, hogy a fő célok első helyén a nemzeti függetlenség kivívása szerepel, abban van, hogy az elnyomó e küzdelmünket is leverni, abban van, hogy vezetőik ismét az életüket áldozzák a célok tisztaságának megőrzéséért, abban, hogy hitünk a megvalósulásban megmaradt, s abban,

hogy hatása megkerülhetetlenül hatott az utána következő évtizedekre.

Ma már az ország független. Elérkeztünk oda, amit néhány sorral előbb a mi időnknek neveztem. Úgy gondolom, 1848-49, és 1956. mártírjai igazolást láthatnának a mában arra, áldozatuk meghozta gyümölcsét.

S ez lehet a legméltóbb, amivel előtűnk, ma élők tisztelegteünk. Vigyázzunk erre az értékre, óvjuk egységünket, szabadságunkat és hitünket abban, hogy minden disszonancia ellenére, boldog és elégedett Magyarország lesz a mi hazánk.

Visszatekintve láthatjuk, hogy a forradalmi idők soha nem a másságot, hanem a nemzeti egységet hirdették és valósították meg működésük alatt.

A forradalom résztvevőinek az ügy volt a fontos, s nem a belőle kivácsolható anyagi-erőlcsei előnyök megszerzése, a hatalom birtoklása.

Éppen ezért még sokat kell közősen tennünk azért, hogy a szabadság nemcsak szólam, hanem érezhető tény legyen ez ország minden polgára számára. S mivel a szabadság nemcsak a megszállás ellentéje, ezért az öröm napja, az igazi, még odább van.

Ahogy sétálok a lassan vas-tagodó avarban, az ősz ezer színevel üzeni nekem, nekünk, hogy hitünk megingathatatlan legyen abban: *jövőre új tavasz közeledik.*

Jámbor Attila

Felelősséggel a felelősökről

Az ezévi költségvetés időarányos teljesítéséről tárgyalt a képviselő-testület augusztusban, vita viszont nem az elköltött forintokról szólt. Egy korábbi cikkemben írtam már az „időzített bombákról”, amelyeket a törvényhozás rejtett el az önkormányzatok számára. Ezeknek a bombáknak a gyújtószerkezete egyre hangsúlyosabban és idegesítőbben ketyeg. A vita gyökerei valahol itt keresendők.

Nem az első félévben költelezett túl a város, hiszen az éves keretének 47%-át élte fel. A várható feladatok és a látható folyamatok okozhatnak gondot a második félévben és jövőre. Szinte biztosra vehető, hogy a bevételek nem az eredeti elképzelés szerint alakulnak. Ha lesz is nem tervezett bevétel, azt csak a megadott célra használhatjuk fel, nem pedig a kiesések pótlására.

Ugyanakkor a tervezett kiadásoknál alig takarítható meg, hacsak le nem mond a város valamilyen felvállalat feladatáról. Nem nagyon tudnék megnevezni elhagyható feladatot. A hiány különösen jövőre elérheti a több tízmillió forintot.

A város egyik legnagyobb problémája a foglalkoztatás helyzete és az ehhez kapcsolódó hatások. A nagyszámú munkanélküli (most 3.000 fő körül van) többszörösen is sújtja a várost. Akinek nincs jövedelme, nem fizet adót. Így a személyi jövedelemadó városban maradó hányada egyre kevesebb (1990-ben 168 millió, 1991-ben 142 millió, 1992-ben 169 millió forint). A város bevétele nemcsak relatívan, valóságban is csökken.

Másrészről a szociális elletetlenség fokozottan teszi in-

(Folytatás a 2. oldalon)